

Arrest

nr. 65 104 van 26 juli 2011
in de zaak RvV 71 455 / IV

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
A.J. Slegerslaan 167
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. [REDACTED] die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 5 maart 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 22 maart 2011 en op 12 april 2011.

1.3. Op 21 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 april 2011 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse afkomstig uit Saad Grawash, gelegen in Beirut. Op 23 februari 2011 meldde uw dochter S.(...) (O.V. 6.777.811) u dat ze door aanhangers van " Hamas " en " Hezbollah " benaderd werd om informatie door te spelen over haar werkzaamheden op de Palestijnse ambassade in Beirut. U drong er bij uw dochter op aan om haar superieuren hiervan op de hoogte te stellen. Nadat uw dochter zulks gedaan had werd ze opgebeld door de kennis die haar bij " Hezbollah " en " Hamas " geïntroduceerd had. Deze gaf te kennen dat hij wist dat uw dochter haar superieuren ingelicht had. Vervolgens bedreigde hij haar leven en gaf te kennen dat hij goed op de hoogte was van het doen en laten van de overige familieleden. Omdat u weet dat dergelijke dreigementen effectief ten uitvoer gebracht worden in Libanon vluchtte u vervolgens samen met uw dochters naar Saida om er bij uw zus onder te duiken. Tijdens een bezoek van uw echtgenoot drie dagen later belde een buurvrouw u op en meldde dat in de groentezaak van uw echtgenoot brand gesticht was. Uw echtgenoot keerde vervolgens naar Beirut terug. Omdat uw familie vanwege jullie Palestijnse afkomst geen vertrouwen stelde in de Libanese autoriteiten werd van deze brandstichting geen aangifte gedaan. Op 5 maart 2011 vluchtte u samen met uw vier dochters naar Brussel en vroeg hier dezelfde dag asiel aan. Uw echtgenoot, uw zoon en uw vijfde dochter verlieten eveneens hun thuisadressen en leven ondergedoken in Libanon.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijnse een verblijfsrecht had in uw geboorteland Libanon, er in het vluchtelingkamp Saad-Grawash verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS, 22 maart 2011, p. 2-3). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en wel om onderstaande redenen.

Vooreerst dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u uw land van gewoonlijk verblijf ontvlucht bent omwille van de problemen die uw dochter S.(...) H.(...) H.(...) in Libanon ondervond (zie gehoorverslag CGVS, 22 maart 2011, p. 5). Vermits er geen geloof kon gehecht worden aan de door uw dochter S.(...) aangehaalde vervolgingsfeiten, kan er derhalve ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. We verwijzen voor een omstandige motivering dienaangaande naar de beslissing die genomen werd in hoofde van uw dochter.

Verder dient aangestipt dat de verklaringen die u tijdens het verloop van de asielpprocedure aflegde niet consistent zijn en daarenboven afwijken van de verklaringen van uw dochter S.(...).

Zo verklaarde u dat uw dochter S.(...) op 28 februari 2011 een telefoon ontving waarin A.(...) H.(...) uw familieleden en uzelf bedreigde. Tijdens een eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u dat uw dochter u na dit telefoontje op de hoogte stelde van de dreigementen die A.(...) H.(...) uitte (zie gehoorverslag CGVS, 22 maart 2011, p.3). Ook tijdens een tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u het telefoongesprek tussen uw dochter S.(...) en A.(...) H.(...) niet hoorde (zie gehoorverslag CGVS, 12 april 2011, p.2). Nadat het gehoor onderbroken werd (zie gehoorverslag CGVS, H.(...) H.(...) S.(...), 12 april 2011, p.7) stelde u plots uw verklaringen bij en verklaarde, conform met de verklaringen van uw dochter S.(...) (zie gehoorverslag CGVS, H.(...) H.(...) S.(...), 12 april 2011, p.4), dat u delen van dit telefoongesprek opving omdat uw dochter de luidspreker van haar mobiele telefoon aangeschakeld had (zie gehoorverslag CGVS, 12 april 2011, p.2-3). Gezien u tot het moment waarop u sprak met uw dochter zeer consequent was in uw bewering pas achteraf over de inhoud van dit telefoontje op de hoogte te zijn gebracht, kan deze plotse wijziging in uw verklaring niet overtuigen. Gezien net dit telefoontje voor jullie de aanleiding was om jullie huis te verlaten en naar Saida te gaan, een toch wel ingrijpende beslissing, kan er verwacht worden dat jullie hieromtrent

coherente verklaringen afleggen. De vaststelling dat dit niet het geval is, roept ernstige twijfel op over de geloofwaardigheid ervan.

Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat uw echtgenoot in Beirut bleef toen u op 28 februari 2011 samen met uw dochters naar Saida vluchtte (zie gehoorverslag CGVS, 22 maart 2011, p.4). Bij het volgende gehoor daarentegen beweerde u dat uw echtgenoot jullie op deze taxirit naar Saida vergezelde en vervolgens naar Beirut terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, 12 april 2011, p.3). Deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen ondermijnt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag, te meer dit vertrek naar Saida toch een enorme impact op jullie moet hebben gehad en er verwacht kan worden dat u ook hieromtrent coherente verklaringen kunt afleggen.

Voorts dient te worden aangestipt dat u van uw bewering dat op 4 maart 2011 brand gesticht werd in de winkel van uw echtgenoot geen begin van bewijs voorlegt. Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag –temeer daar u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS te kennen gaf dat de schade in de winkel bij uw weten nog niet hersteld is (zie gehoorverslag CGVS, 22 maart 2011, p.4).

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u Libanon heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat u over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Immers, zolang u in een welbepaalde plaats in het grensgebied wordt vastgehouden, wat in casu het geval is, is de Conventie van Chicago van 7 december 1944 betreffende de internationale burgerluchtvaart van toepassing. Overeenkomstig Bijlage 9 bij voornoemd verdrag rust op de Libanese staat de verplichting om u terug op haar grondgebied toe te laten indien komt vast te staan dat de Belgische autoriteiten u de toegang tot het Belgische grondgebied weigeren. Daar uit bovenstaande vaststellingen bovendien blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, bestaan er naar het oordeel van het Commissariaat-generaal geen obstakels die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen en bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u dan ook uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gelet op het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen, de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De door u neergelegde Palestijnse vluchtelingenkaart en de UNRWA-kaart van uw familie tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden in bovenstaande vaststellingen niet betwist.

Er dient nog aangestipt dat er ook in hoofde van uw dochter A.(...) (O.V. 6.777.812), die zich op dezelfde asielaanvraag baseert, door het CGVS een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Tot slot dient nog opgemerkt dat uw broer E.(...) J.(...) W.(...) (O.V. 75110234187; CG 00/01706) op 25 juli 2000 op basis van eigen motieven een asielaanvraag indiende. Op 29 juli 2005 werd hem de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Op 29 januari 2001 diende een andere broer, E.(...) J.(...) S.(...) (O.V. 78060549169; CG 01/01149), op basis van eigen motieven een asielaanvraag in. Op 7 november 2005 werd hem de vluchtelingenstatus geweigerd.

C. Conclusie

Steuwend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als beginsel van behoorlijk bestuur zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoekster aan dat zij een Palestijnse is afkomstig uit Saad Grawash, gelegen in Beirut, dat zij er de bijstand of bescherming van de UNRWA geniet en dat dit gegeven niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zij citeert artikel 12, lid 1, sub a van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, alsook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat genoemde artikelen expliciet verwijzen naar de toepassing van

artikel 1D van het Verdrag van Genève. Aangaande de toepassing van artikel 1D van de Conventie van Genève citeert verzoekster vervolgens uit de arresten RvV 37 912 van 29 januari 2010 en RvV 39 337 van 25 februari 2010, waarin wordt gesteld dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt (UNHCR, "Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention", oktober 2009, p. 8 en UNHCR, "Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees", oktober 2009 punt C. 8) (arrest BOLBOL van het Hof van Justitie van EG van 17 juni 2010). Verzoekster steunt zich tevens op arrest CCE 43 061 van 6 mei 2010, alsook op de UNHCR *Statement on Article 1D of the 1951 Convention* van mei 2009, waarin wordt gesteld dat er in bepaalde gevallen redenen kunnen bestaan die een terugkeer van een persoon naar het mandaatgebied van de UNRWA verhinderen, en dat een persoon zodoende niet kan of wil terugkeren naar dit gebied, dit bijvoorbeeld omdat de autoriteiten van het land in kwestie weigeren de persoon terug toe te laten op het grondgebied of weigeren de vereiste reisdocumenten te vernieuwen. Aldus stelt zich de vraag of een Palestijn die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoten heeft, zich effectief opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of die bijstand zou kunnen genieten. Hieruit vloeit voort dat indien het land van gewoonlijk verblijf de terugkeer belemmert, deze persoon dient erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1A van het vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij/zij reeds vluchteling is, aldus verzoekster. Wat betreft de houding van de Libanese autoriteiten, blijkt uit jurisprudentie van Nederlandse rechtbanken dat de Libanese autoriteiten geen laissez-passez verstrekken aan Palestijnen afkomstig uit Libanon, die niet de Libanese nationaliteit hebben (AWB 08/27111). Op grond hiervan oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 43 061 van 6 mei 2010 dat de asielzoeker in kwestie dient te genieten van de voordelen vervat in artikel 1D gezien de weigering van de Libanese autoriteiten om de terugkeer van Palestijnen toe te staan, waardoor laatstgenoemde zich niet onder de bescherming en de bijstand van de UNRWA kon plaatsen. Volgens verzoekster is het dan ook duidelijk is dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoekster dat zij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen. Zij voert aan dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon een systematische discriminatie ondergaan en dat zij in de Libanese vluchtelingenkampen in onmenselijke situaties moeten leven. Ter staving van haar betoog verwijst zij naar een rapport van de Parlementaire Vergadering van de Europese Raad van 15 mei 2003. Voorts verwijst zij naar haar verklaringen zoals afgelegd tijdens haar gehoor voor het Commissariaat-generaal op 22 maart 2011, waaruit blijkt dat de Libanese autoriteiten de Palestijnen discrimineren.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekster uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zij haar land van gewoonlijk verblijf is ontvlucht omwille van de problemen van haar dochter en geen geloof kan worden gehecht aan de door haar dochter aangehaalde vervolgingsfeiten zodat ook wat verzoekster betreft niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie; de verklaringen die zij tijdens het verloop van de asielprocedure aflegde niet consistent zijn en daarenboven afwijken van de verklaringen die haar dochter aflegden, zoals uitvoerig wordt uiteengezet; en zij geen begin van bewijs voorlegt van haar bewering dat op 4 maart 2011 brand gesticht werd in de winkel van haar echtgenoot, terwijl zij tijdens het eerste gehoor voor het CGVS te kennen gaf dat de schade in de winkel bij haar weten nog niet hersteld is, (ii) uit haar verklaringen blijkt dat zij als Palestijnse een verblijfsrecht had in haar geboorteland Libanon, er in het vluchtelingenkamp Saad-Grawash verbleef en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier voorts blijkt dat zij over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, zoals wordt toegelicht, zodat er – gelet op het feit dat zij geen

elementen heeft aangebracht die erop kunnen wijzen dat zij in Libanon vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert – geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat zij kan terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen en bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA en zij dienvolgens conform artikel 1 D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus, (iii) zij zich voor haar verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van haar asielaanspraak zodat haar, gelet op het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen, evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en (iv) de door haar neergelegde documenten haar identiteit en afkomst aantonen, gevegens welke niet worden betwist.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij Palestijnse is en haar gewoonlijk verblijf had in Libanon, met name in het vluchtelingenkamp Saad-Grawash, gelegen in Beirut, en dat zij er bijstand genoot van de UNRWA. In de bestreden beslissing worden deze elementen niet betwist.

2.6. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

"Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:
a) *hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...)"*

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)"*.

De Richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1 D wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevoeg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. (UNHCR, *"Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention"*, oktober 2009, p. 8; UNHCR, *"Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees"* oktober 2009 punt C. 8 en 10).

in bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bij voorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert.

2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij een gedegen en actueel onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijkheid van Palestijnse vluchtelingen om naar hun land van gewoonlijk verblijf, in casu

Libanon, terug te keren, zoals blijkt uit de aan de nota toegevoegde informatie, een nota die de middelen zoals gesteld in het verzoekschrift beantwoordt, zoals verwerende partij ter terechtzitting toelicht. Verzoekster betwist ter terechtzitting de informatie toegevoegd aan de nota niet, maar wijst erop dat uit de nota en de informatie blijkt dat de bestreden beslissing achterhaald is. In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het verzoekschrift, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, de rechtsteer en de richtlijnen van UNHCR, geargumenteerd heeft dat de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag en dat verwerende partij daar uitgebreid, onder verwijzing naar rechtspraak en objectieve informatie, op repliceert. De Raad is dan ook van oordeel dat hij over alle essentiële elementen beschikt om tot een hervorming of een bevestiging te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen.

Vooreerst blijkt uit deze informatie gevoegd aan de verweernota van 30 mei 2011, in het bijzonder de Subject Related Briefing: "Libanon: Terugkeermogelijkheden van bij UNRWA geregistreerde Palestijnen naar Libanon" van 29 april 2011, dat de Libanese overheid reisdocumenten uitrekt die Palestijnen in staat stellen om reizen te ondernemen. Zo krijgen Palestijnse vluchtelingen die bij UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn reisdocumenten die om de vijf jaar kunnen hernieuwd worden. Palestijnse vluchtelingen die enkel bij DAPR geregistreerd zijn, wordt een laissez passer uitgereikt die één jaar geldig is en die drie keer hernieuwd kan worden. Niet geregistreerde Palestijnse vluchtelingen (= Palestijnen die noch door de Libanese autoriteiten, noch door de UNRWA geregistreerd zijn, de zogenaamde "Non-ID Palestinians") krijgen geen reisdocumenten uitgereikt. Verschillende bronnen bevestigen dat UNRWA-geregistreerde Palestijnen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is (de Libanese ambassade in Brussel; de Identificatiecel, Directie Controle Binnenland, Sectie Verwijdering van de Dienst Vreemdelingenzaken; IOM (International Organization for Migration) Brussel; IOM Oslo; UNRWA Libanon; S.H., professor Sociale Wetenschappen (AUC Beirut), zelf Palestijn en autoriteit met betrekking tot Palestijnen in Libanon; de NGO Najdeh in Libanon; een Palestijn uit Libanon, erkend vluchteling in België en H.S., afgevaardigde Consulaire Zaken bij de Palestijnse Vertegenwoordiging voor België). Verder blijkt dat voor het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade te Brussel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse vluchtelingenkaart. Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij reisde met een Palestijns paspoort, dat evenwel in beslag zou zijn genomen door de reisagent (gehoor CGVS 22/03/2011, p. 2). Daar verzoekster aldus in het bezit blijkt te zijn van de nodige documenten, maakt zij niet aannemelijk dat er obstakels bestaan die haar zouden verhinderen naar Libanon terug te keren en zich aldaar opnieuw onder de bescherming te plaatsen en bijstand te genieten van de UNRWA.

2.8. De Raad ziet in casu geen enkel obstakel dat verzoekster verhindert terug te keren naar Libanon temeer zij geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat zij in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert. In casu wordt immers in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Zo stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst vast dat verzoekster haar land van gewoonlijk verblijf ontvluchtte omwille van problemen die hun oorsprong vinden in vervolgingsfeiten die door haar dochter werden aangehaald, feiten welke ongelooftwaardig werden bevonden. Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag verbonden heeft aan de asielaanvraag van haar dochter zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden concludeert dat in hoofde van verzoekster een gelijklopende beslissing dient te worden genomen. De ongelooftwaardigheid van het door verzoekster naar voren gebrachte relaas blijkt overigens andermaal uit het gegeven dat verzoekster met betrekking tot kernaspecten van haar vluchtrelaas verklaringen aflegde die niet stroken met de verklaringen afgelegd door haar dochters. Bovendien blijkt zij niet in staat te zijn om haar bewering dat de winkel van haar echtgenoot op 4 maart 2011 in brand is gestoken met enig begin van bewijs te staven. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS 7 februari 2005, nr. 140.264; RvS 14 januari 2005, nr. 139.311;

RvS 22 juni 2004, nr. 132.743). De Raad stelt vast dat verzoekster ook ter terechtzitting geen klaarheid schept over de wijze waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten, in het bijzonder de reisdocumenten. Zo stelt verzoekster dat haar dochter op 28 februari 2011 bedreigd werd door A. en zij daarna naar Saïda vluchtten (gehoor II, p. 2 e.v.). 5 dagen later landt verzoekster samen met haar dochters in Brussel zonder in het bezit te zijn van het Palestijnse paspoort waarmee ze Beiroet zou hebben verlaten terwijl na controle van het vliegtuig valse Tunesische paspoorten worden gevonden op naam en met de foto van verzoekster en de andere familieleden. Verzoekster en ook de andere familieleden beweren niets af te weten van een vals Tunesisch paspoort en ter terechtzitting kunnen zij ook geen toelichting geven of zij in het bezit waren van een (Schengen)visum om naar Europa te reizen, dit terwijl zij toch naar eigen zeggen Beiroet verlaten hebben langs de grenscontrole op de luchthaven en stellen dat hun Palestijns paspoort werd afgestempeld. Dat een smokkelaar voor paspoorten zorgde, is geen afdoende verklaring voor haar gebrek aan kennis over een eventueel visum en de bewering dat zij niets afweet van een Tunesisch paspoort, te meer verzoekster naar de middelbare school is geweest en haar dochters aan de universiteit studeren/studeerden.

In het licht van de verklaringen van de verzoekster en van de concrete omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 26 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegt zijn van bepaalde algemene rechten zoals algemeen geweten is, is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling.

2.9. In de mate verzoekster, onder verwijzing naar een rapport van de Parlementaire Vergadering van de Europese Raad van 15 mei 2003, betoogt dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon een systematische discriminatie ondergaan en dat zij in de Libanese vluchtelingenkampen in een onmenselijke situatie moeten leven, en zij zich de vraag stelt of dit voldoende is om in aanmerking te komen voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat het de taak van verzoekster is om haar vraag om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevoegd kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68).

In casu dient te worden vastgesteld dat het gezin in haar land van gewoonlijk verblijf nooit enig probleem kende met de Libanese autoriteiten (zie gehoor I dochter, 5), verzoekster zelf school gelopen heeft tot de vierde middelbare school en haar dochters probleemloos studeren en/of werken, zij de nodige identiteitsdocumenten heeft, en de familie over een eigen woning en winkel beschikt (gehoor I dochter 2, 3, 5 en 8). Een loutere verwijzing naar een rapport - die overigens door verzoekster niet bij

het verzoekschrift werd gevoegd – volstaat niet om aannemelijk te maken dat verzoekster in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in de verklaringen van verzoekster en het administratief dossier geen andere redenen waarom zij aanspraak zou kunnen maken op de bescherming voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de ongeloofwaardigheid van haar vluchtmotieven, toont verzoekster niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op haar van toepassing zijn.

2.10. De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen daar deze, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, enkel haar identiteit, haar afkomst en haar beroepsactiviteiten aantonen, gegevens welke niet worden betwist. Zij vormen evenwel geen bewijs van de door verzoekster aangehaalde feiten of de beweerd vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.11. Waar verzoekster in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en eif door:

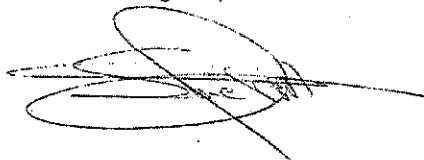
mevr. M.-C. GOETHALS,

wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

A. SMETS

De voorzitter,

M.-C. GOETHALS